

**СПОГАДИ ХУДОЖНИКА МИХАЙЛА БАБІЯ
ПРО МИКОЛУ КОСТЮЧЕНКА,
ДРУГА, КОЛЕГУ, ЛЮДИНУ, З ЯКОЮ ЗНАЙОМИЙ
З РОКІВ СТУДЕНТСЬКОГО НАВЧАННЯ**

Київ. Дарниця... Гуртожиток ВУЗів мистецтв... Безліч облич зі всієї України та Радянського Союзу.

І тут Коля — молодий, ерудований, здатний миттєво відповісти на будь-яке запитання, чи то є улюблені всією нашою компанією футбол, хокей, чи питання образотворчого мистецтва, або питання філософського змісту, які так часто турбують нас в студентські роки — він відповідав завжди точно, був цікавий і оригінальний у власних судженнях. Слухали... Погоджувалися... Сперечались. Шуткували. Але! Ніхто не залишався байдужим!

Наша тодішня компанія — це САША СОЛОВЙОВ, ВІТЯ ТРУБЧАНІНОВ, ВІТЯ КУМУНДЖИНОВ...

Згадую захоплення Колі, яке вразило мене особисто — це його мініатюрні скульптурні композиції з пластелину на тему костюмів народів світу багатьох епох.

Бачу Колю стрімко прямуючого на ворота суперників з м'ячем. Він дуже любив грати у футбол, його постать нагадувала відомого у той час у Європі голландського футболіста Йоханна Круїффа (Кройфа). Тому ми так між собою його і звали — «Круїфф».

Світла людина, з посмішкою на тлі дарницького лісу у променях літнього сонця. — Таким запам'ятався мені МИКОЛА КОСТЮЧЕНКО.